

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. O. C. R., a. s.**, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, se sídlem Křižovnické nám. 1/193, Praha 1, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 134/2005 - 141 ze dne 26. 1. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze odmítl žalobu, již se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále též „žalovaný“, popř. též „Úřad“) č. 07/PROP/2002 vydaného dne 3. 9. 2002 pod č. j. 22866/2002 - 611. Městský soud vyšel ze skutečnosti, že podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení. Mezi podmínky řízení, které musí být v řízení splněny, nepochybně patří i skutečnost, že rozhodnutí, jehož zrušení se žalobce domáhá, v době vydání soudního rozhodnutí objektivně existuje a je účinné. Citované ustanovení uvedením obecného pojmu „jiné podmínky řízení“ výslovně předpokládá, že půjde o podmínky v zákoně nikoli výslovně uvedené, ale vyplývající z povahy řízení před správním soudem jako takovým. Podle § 78 s. ř. s. musí být možné rozhodnutí zrušit a žalovanému uložit, aby - vázán právním názorem soudu - v řízení pokračoval. Zákon tak výslovně předpokládá, že rozhodnutí, jehož zrušení se žalobce žalobou

domáhá, v době soudního rozhodování existuje a je účinné. Podpůrně uvádí městský soud také argument, že soudní řád správní obsahuje ve svém § 62 a násl. s. ř. s. institut uspokojení navrhovatele, který podporuje závěr o tom, že je nepřipustné, aby soud rozhodoval věcně za situace, kdy účinky napadeného rozhodnutí zrušením resp. nahrazením tohoto rozhodnutí novým, pominuly. Dále se soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí lze pokládat za individuální správní akt, či zda jde o rozhodnutí normativní povahy. Při posouzení této otázky vycházel soud z toho, že obdobnou problematikou se již soudy opakovaně zabývaly. Městský soud odkázal v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 2 As 4/2004 - 138 s tím, že se s důvody zde uvedenými ztotožňuje. Soud by tedy musel návrh odmítnout nejen s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s, ale i na § 46 odst. 1 písm. d).

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že uvedené rozhodnutí je nezákonné, a to z toho důvodu, že městský soud chybně posoudil právní otázku:

- a) zda skutečnost, že žalobou napadené cenové rozhodnutí bylo v mezidobí nahrazeno jiným cenovým rozhodnutím, zakládá neodstranitelný nedostatek podmínky,
- b) zda se v případě návrhem napadeného rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu jednalo o rozhodnutí (individuální správní akt) či právní předpis.

Na tomto základě pak dospěl k nesprávnému závěru o přípustnosti návrhu stěžovatele. Současně je rozhodnutí soudu i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože soud se nezabýval relevantními tvrzeními stěžovatele. Stěžovatel proto s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. rozhodnutí městského soudu v celém rozsahu napadá.

Stěžovatel se neztotožňuje s názorem městského soudu, že zrušení cenového rozhodnutí č. 07/PROP/2002 zakládá neodstranitelný nedostatek podmínky, a to z následujících důvodů:

- a) Žádné ustanovení soudního řádu správního nestanoví, že při zrušení napadeného rozhodnutí v mezidobí odpadá automaticky předmět řízení. To ostatně připouští i soud.
- b) Není pravdou, že účinky žalobou napadeného cenového rozhodnutí v důsledku jeho nahrazení novým rozhodnutím pominuly a že veřejná subjektivní práva stěžovatele nemohou být nadále dotčena. Soud totiž nesprávně nerozlišuje zrušení rozhodnutí ex tunc, a zrušení rozhodnutí ex nunc. Zásah do veřejného subjektivního práva stěžovatele spočívající v nezákonné regulaci po celou dobu účinnosti napadeného rozhodnutí nadále přetrvává. Jedině zrušením předmětného cenového rozhodnutí ex tunc budou odstraněny nezákonné zásahy do právní sféry stěžovatele, které byly tímto cenovým rozhodnutím vyvolány za doby jeho účinnosti a které přetrvávají dodnes.
- c) Deklarace nezákonnosti cenového rozhodnutí č. 07/PROP/2002 a jeho zrušení soudem má pro stěžovatele zásadní význam z hlediska jeho případného postupu směřujícího k náhradě škody způsobené právě v důsledku nezákonnosti tohoto rozhodnutí.
- d) Stěžovatel zpochybňuje podpůrnou argumentaci soudu ustanovením § 62 a násl. s. ř. s. - institut uspokojení navrhovatele. Stěžovateli není jasné, jak by na projednání jeho žaloby mohl mít vliv institut, který v daném případě nebyl vůbec aplikován a jehož případné využití by navíc nevedlo k odstranění protiprávního stavu.

Stěžovatel se dále neztotožňuje s názorem městského soudu ani v tom směru, že cenové rozhodnutí č. 07/PROP/2002 je obecně závazným předpisem. Městský soud podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní povahu předmětného cenového rozhodnutí z následujících důvodů:

- a) Nemůže se jednat o právní předpis, jelikož žalovaný jeho vydáním překročil svoji zákonem stanovenou normativní pravomoc, když v předmětném rozhodnutí směřoval svou normativní pravomoc podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, v tehdy platném znění, se svou pravomocí rozhodovat konkrétní spory o ceny za propojení podle § 78 odst. 5 (později § 78 odst. 6) uvedeného zákona. Stěžovatel poukazuje na rozhodování některých kompetenčních sporů např. č. j. Konf. 92/2003 - 18 s tím, že zvláštní senát požaduje aby Úřad důsledně odlišoval vydávání cenových rozhodnutí a rozhodování v konkrétních sporech o cenu za propojení.
- b) Úřad nerespektoval meze ustanovení § 78 zákona o telekomunikacích, které jej zmocňovalo ke stanovení obecného způsobu výpočtu ceny za propojení, když stanovil minimální a maximální cenu za danou službu. K určování minimální a maximální ceny však Úřad nebyl zákonem zmocněn. Nemůže se přitom jednat o normativní právní akt, když Úřad při jeho vydávání takovým způsobem překročil svou pravomoc, jak potvrzují i autority v oblasti správního práva, např. D. Hendrych.
- c) Soud se dostal do rozporu s obsahem usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 50/02, jakož i s obsahem nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/99, v obou případech konstatujících, že „právní norma určuje svůj předmět a subjekty jako třídy definiční znaky, a nikoliv určením (výčtem) jejich prvků“, tedy požaduje, aby i coby třída byly určeny nejen subjekty, ale i předmět úpravy. Žalovaný naproti tomu v předmětném rozhodnutí namísto obecného způsobu výpočtu ceny za propojení, předpokládaného v § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, určuje cenu za propojení zcela konkrétním způsobem.
- d) Proti tomuto cenovému rozhodnutí podal stěžovatel ústavní stížnost, která sice byla usnesením Ústavního soudu odmítnuta jako nepřipustná, avšak nikoliv z toho důvodu, že by se snad podle názoru Ústavního soudu v případě cenového rozhodnutí jednalo o normativní právní akt, nýbrž pouze a jedině proto, že v tomto případě nebyly vyčerpány veškeré procesní prostředky, které zákon stěžovateli poskytuje k ochraně jeho práva. Pokud by se podle názoru Ústavního soudu v případě cenového rozhodnutí č. 07/PROP/2002 nejednalo o rozhodnutí o subjektivních právech a povinnostech, nebylo by přitom samozřejmě možné odmítnout ústavní stížnost z jím uváděných důvodů, protože v případě normativních aktů stěžovateli žádné procesní prostředky k ochraně jeho práva u obecných soudů nepřísluší.
- e) Žalovaný stanovil účinnost předmětného cenového rozhodnutí bez ohledu na zveřejnění v „Telekomunikačním věstníku či Cenovém věstníku“. Není možné, aby se jednalo o právní normu, pokud je její účinnost stanovena a žalovaným proti povinným subjektům vymáhána bez ohledu na zákonem závazně stanovenou publikaci. Přiznání normativní povahy takovému právnímu aktu by vedlo k pošlapání základních principů právního státu, znamenalo by, že povinné subjekty jsou povinny se řídit normami bez ohledu na jejich zveřejnění zákonem stanoveným způsobem a potažmo tak vedlo k naprosté nejistotě o obsahu objektivního práva, což konstatoval i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/99.
- f) Pokud se jedná o odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 2 As 4/2004 - 138, stěžovatel poukazuje na skutečnost, že toto rozhodnutí NSS není možné označovat za zavedenou judikaturu, neboť rozhodnutí jednak bylo napadeno ústavní stížností, a jednak v několika dalších řízeních vedených u Nejvyššího správního soudu nebyla otázka údajné normativity těchto rozhodnutí nijak zkoumána.
- g) Článek 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (dále též „směrnice“), ve svém odstavci 1 požaduje, aby členské státy, tedy i Česká

republika, zajistily, že na národní úrovni budou existovat „účinné mechanismy, v jejichž rámci má každý uživatel nebo podnik zajišťující síť anebo poskytující služby elektronických komunikací, který je dotčen rozhodnutím vnitrostátního regulačního orgánu, právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí k subjektu rozhodujícím o opravném prostředku, který je nezávislý na zúčastněných stranách“ a dále v odst. 2 uvádí, že „pokud subjekt rozhodující o opravném prostředku ... nemá charakter soudu, odůvodní vždy své rozhodnutí písemně. Navíc v takovém případě podléhá jeho rozhodnutí soudnímu přezkumu ...“. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že citovaná ustanovení evropského práva kategoricky vyžadují, aby Česká republika coby členský stát Evropského společenství umožnila soudním přezkum cenových rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, tedy i předmětného cenového rozhodnutí a že stávající procesní předpisy platné v České republice je v souladu s principem nadřazenosti Evropského práva nezbytné vykládat v souladu s tímto kategorickým požadavkem i pro případ, že by se soud neztotožnil s ostatní shora uvedenou argumentací stěžovatele. Stěžovatel dále poukázal na čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství, jež v případě soudu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, tedy v této věci Nejvyššího správního soudu, zakládá povinnost obrátit se na Soudní dvůr Evropského společenství, pokud před ním vyvstane otázka výkladu aktů přijatých orgány Společenství, tedy i citované směrnice.

- h) Skutečnost, že v roce 2002, tedy v době vydání předmětného cenového rozhodnutí, bylo přibližně 99,62 % všech koncových účastníků veřejné telefonní služby poskytované prostřednictvím pevných sítí v České republice účastníky stěžovatele, svědčí o tom, že předmětným cenovým rozhodnutím je bezprostředně, zcela konkrétním individuálně specifickým a ode všech ostatních subjektů odlišným způsobem zasahováno do majetkové sféry stěžovatele. K prokázání těchto tvrzení stěžovatel navrhuje pořízení písemného znaleckého posudku, kterýžto důkaz Městský soud v Praze přes návrh stěžovatele neprovedl.

Rozhodnutí Městského soudu v Praze je navíc i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože soud se nezabýval relevantními tvrzeními stěžovatele v žalobě. Městský soud dále neprovedl důkaz znaleckým posudkem, který stěžovatel k prokázání svých tvrzení navrhnul, aniž tento svůj postup jakkoli zdůvodnil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázal na příléhavé odůvodnění Městského soudu v Praze. Dále uvedl, že v cenových rozhodnutích účastníka byla vydána mnohá judikatura, podle níž jsou tato cenová rozhodnutí normativními správními akty, jež nejsou přezkoumatelné soudy, a to ani soudy ve správním soudnictví. Žalovaný odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 2 As 4/2004, i rozhodnutí Ústavního soudu, a usnesení sp. zn. Konf 92/2003 ze dne 9. 7. 2004. Podotýká, že další žaloby podané proti cenovým rozhodnutím byly Městským soudem v Praze již dříve rovněž odmítnuty. Dále žalovaný poukázal na rozpory v části žalobní argumentace. Odkázal na § 78 odst. 2 a 6 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, a § 3 odst. 1, § 4 a § 5 zákona o cenách, podle kterých byl povinen postupovat. Výsledkem takové regulace bylo pak stanovení pravidel pro oblast cen zavazující předem nevymezený okruh subjektů činných na telekomunikačním trhu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 2 As 4/2004, cenové rozhodnutí stanoví bez vztahu ke konkrétním smluvním stranám obecná pravidla pro stanovení ceny za propojení a je veřejnoprávní regulací v oblasti cen. Protože je takové rozhodnutí aktem normativní, žaloby proti nim musí být odmítány jako nepřípustné. Pokud by cenové rozhodnutí bylo individuálním správním aktem a týkalo by se sporu individuálně identifikovatelných osob, aniž by jím byly vázány i právnické osoby další, Nejvyšší správní

soud by takové rozhodnutí jako normativní akt neoznačil. Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že pro účastníky propojovacích smluv není závazná konkrétní výše ceny a maximální, popř. minimální ceny nelze zaměňovat s cenami pevnými. Žalovaný dále odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 50/02 ze dne 21. 2. 2002. Ústavní soud v tomto svém usnesení na více místech uvádí, že cenová rozhodnutí účastníka jsou vyloučena z přezkumu soudem s tím, že splňují formální i materiální (regulativnost, právní závaznost, obecnost a vynutitelnost státní mocí) znaky právního předpisu. Žalovaný dále uvádí, že zákon o telekomunikacích ani zákon o cenách nepodmiňují účinnost cenového rozhodnutí včetně jeho dodatku jeho uveřejněným ve stěžovatelem uvedených věstnících. Podle § 77 odst. 1 věty třetí zákona o telekomunikacích, která zní: „Vydaná cenová rozhodnutí zveřejňuje Úřad v Telekomunikačním věstníku a v Cenovém věstníku“, bylo proto napadené cenové rozhodnutí zveřejněno v těchto věstnících už jako vydané, když předtím bylo uveřejněno na úřední desce a na webových stránkách žalovaného. Ohledně tvrzeného zásahu do majetkové sféry žalobce žalovaný uvádí, že je povinen zabezpečovat zákonem stanoveným způsobem rovnost všech subjektů vstupujících do vztahů na telekomunikačním trhu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel obsáhlou replikou ze dne 15. 6. 2005, v níž se podrobně vyjadřuje k tvrzením žalovaného. Nově se zde objevuje zejména polemika s názorem žalovaného v těch částech, kde žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 4/2004 - 138 ze dne 18. 5. 2005. Stěžovatel uvádí, že se jedná zatím o jediný rozsudek a ustálená, či širší judikatura neexistuje.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu i označení jsou v ní namítány důvody odpovídající ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) uvedeného zákona. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost není důvodná.

V předmětné věci jde o posouzení:

- a) zda skutečnost, že žalobou napadené cenové rozhodnutí bylo v mezidobí nahrazeno jiným cenovým rozhodnutím, zakládá neodstranitelný nedostatek podmínky,
- b) zda cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb. (v daném případě jde o rozhodnutí č. 07/PROP/2002 vydané dne 3. 9. 2002) je individuálním správním aktem nebo aktem normativní povahy.

Cenové rozhodnutí je nepochybně rozhodnutím, jímž správní orgán autoritativním vrchnostenským rozhodnutím a bez vztahu ke konkrétním smluvním stranám stanoví obecná pravidla pro stanovení ceny za propojení a je ho třeba považovat za veřejnoprávní regulaci v oblasti cen. Věc proto nepatří do věcné příslušnosti soudů rozhodujících věci soukromého práva. Nejvyšší správní soud se však již ve své dřívější rozhodovací praxi zabýval otázkou, zda cenové rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Podle těchto ustanovení kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může

podat i účastník před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Ve správním soudnictví je tedy možno přezkoumat (podle hlavy II dílu 1 s. ř. s.) správní akty, které jsou resp. byly v teorii označovány též jako konkrétní správní akty či individuální správní akty na rozdíl od normativních správních aktů. Takovýmto správním aktem je jednostranný správní úkon (rozhodnutí), kterým správní úřad v konkrétním případě řeší právní poměry jmenovitě určených osob. Pro individuální správní akt (v tomto smyslu) jsou pojmově určující tyto znaky: jednání příslušného správního úřadu (popřípadě jiného orgánu) na základě zákona, jednostranný autoritativní výrok o právech a povinnostech nepodřízených subjektů (vnější působnost správního aktu), bezprostřední právní závaznost a konkrétnost věci, jakož i subjektů, jimž je správní akt určen. Takovouto povahu však napadené cenové rozhodnutí nemá - jedná se o akt abstraktní (normativní povahy). K této otázce se již vyjádřil druhý senát Nejvyššího správního soudu, jenž ve svém rozsudku č. j. 2 As 4/2004 - 138 ze dne 18. 5. 2005 dospěl k závěru, že cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a změně dalších zákonů, je abstraktním aktem normativní povahy, který nemá charakter rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Pokud je tedy proti takovému aktu podána žaloba, soud ji odmítne ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. S tímto právním názorem na charakter cenového rozhodnutí se šestý senát Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje. Lze pouze podotknout, že pokud by se chtěl šestý senát Nejvyššího správního soudu od uvedeného právního názoru odchýlit, musel by věc postoupit k rozhodnutí rozšířenému senátu ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z rozhodnutí Městského soudu v Praze je úvaha soudu o věci zřejmá a důvody pro jeho postup jsou jednoznačně seznatelné, a tedy i přezkoumatelné.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud má za jednoznačné, že v daném případě nebyla splněna základní podmínka pro řízení, neboť napadené cenové rozhodnutí není individuálním správním aktem, soud se z důvodu procesní ekonomie podrobněji nezabýval skutečností, že předmětné cenové rozhodnutí bylo v mezidobí zrušeno, ani dopadem této skutečnosti na řízení. S ohledem na nesplnění podmínek § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. v kontextu s § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 s. ř. s., které má soud za nesporné, by to bylo nadbytečné.

K námitce stěžovatele o umožnění soudního přezkumu cenových rozhodnutí na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002, případně povinností Nejvyššího správního soudu obrátit se na Soudní dvůr Evropského společenství s předběžnou otázkou ohledně výkladu ustanovení článku 4 Směrnice lze uvést následující:

Směrnice, jejíž článek 4 stěžovatel již z větší části citoval, byla přijata dne 7. 3. 2002, transpoziční lhůta uplynula dne 24. 7. 2003. Napadené cenové rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 9. 2002 podle zákona č. 151/2000 Sb. Žaloba byla podána dne 29. 10. 2002. Česká republika se stala členem Evropské unie dne 1. 5. 2004 a podle článku 2 aktu o přistoupení, který je podle článku 1 odst. 2 Smlouvy o přistoupení součástí této smlouvy, se *acquis communautaire* (soubor práva Společenství) stává dnem vstupu závazným pro nové členské státy a uplatňuje se v nich. Pro dobu před vstupem do Evropské unie lze právo Společenství použít zcela výjimečně, a to jako výkladové vodítko při výkladu právních předpisů přijatých ke splnění závazků České republiky harmonizovat své právo s právem Společenství podle článku 69 a násl. Evropské dohody o přidružení (č. 7/1995 Sb.). Tato zásada našla svůj výraz opakovaně v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. č. 741/2006 a č. 1097/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V předmětné věci je však

již z časových důvodů vyloučeno, aby byl zákon č. 151/2000 Sb. přijat k implementaci směrnice 2002/21/ES, která v době jeho přijímání nebyla ani ve stadiu návrhu (návrh směrnice byl přijat Komisí dne 12. 7. 2002 COM/2000/0393 final). Proto nelze při zkoumání právní povahy cenového rozhodnutí vydaného žalovaným dne 3. 9. 2002 podle § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb. použít směrnici 2002/21/ES ani jako výkladové vodítko. Směrnice se navíc použije na rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů vydaná po uplynutí transpoziční lhůty. To vyplývá z článku 28 odst. 1 věta druhá směrnice. Rovněž článek 27 odst. 1 směrnice předvídá, že dosavadní akty zůstanou účinné do vydání nových rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů. Návrh stěžovatele směřující k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropského společenství nelze tedy akceptovat. S ohledem na rozsudek ze dne 10. 1. 2006 ve věci C - 302/04, Ynos, Sb. rozh. s. I - 371, otázka pravomoci tohoto soudu Společenství představuje *acte éclairée*. V bodech 35 - 38 uvedeného rozsudku totiž soudní dvůr odmítl svou pravomoc k výkladu sekundárního práva Společenství, pokud skutkové okolnosti původního sporu předcházely k přistoupení dotčeného státu k Evropské unii. Za takových okolností by předložení předběžné otázky bylo porušením zásady rychlosti, a pokud by předmětné cenové rozhodnutí bylo možno považovat za individuální správní akt, i hospodárnosti řízení. Lze tedy uzavřít, že položení předběžné otázky v této věci, pokud by článek 4 Směrnice vedle individuálních správních aktů umožňoval podání opravného prostředku i v případě normativních právních aktů, nepřipadá v úvahu a že pro žalobu (podanou před vstupem do Evropské unie) proti cenovému rozhodnutí (vydanému před vstupem do Evropské unie) není směrnice 2002/21/ES nijak relevantní (nemá ani přímý ani nepřímý účinek).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se městský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ani nejde o případ rozhodnutí nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost tedy nebyla shledána důvodnou, a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Toto právo by měl žalovaný, ten však žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

